

ת"פ 22793/07/15 - מדינת ישראל נגד אלי רביבו

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 22793-07-15 פרקליטות מחוז דרום שלוחת
לכיש נ' רביבו

בפני בעניין:	כבוד השופט בכיר חיים נחמיאס מדינת ישראל	המאשימה
נגד אלי רביבו	הנאשם	

גזר דין

רקע

כתב האישום המקורי בתיק זה הוגש ביום 12.7.15.

ביום 21.9.16, הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסדר טיעון (ת/2 א-ב)) בתיק שבמסגרתו הוגש אף כתב אישום מתוקן (ת/1 א-ד)).

עוד הוגשו בהסכמה, גיליון הרשעות קודמות של הנאשם (ת/3) וכן מאסר על תנאי של 7 חודשים שהינו בר הפעלה (ת/4).

לימים, ביום 19.1.17, הוגש כתב אישום מתוקן בשנית שנתקבל וסומן ת/6 א-ג).

כתב האישום המתוקן -

על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן המדובר בארוע מיום 7/7/2015 בשעה 21.58 שבעקבות שיחות למוקד 100 שדיווחו על ארוע אלימות הגיעו שוטרים לרח' הרב מימון באשדוד, השוטרים סרקו את הרחוב ומשלא הבחינו בדבר שוחחו עם אמו של אחד המודיעים שסיפרה להם כי טרם בואם הנאשם שהוא אביו בנה קילל את בנה, באותה עת נסע הנאשם ברחוב על אופניים חשמליות כשבידו גרזן וכשהבחין בשוטרים הניח את הגרזן בין מכנסיו לגבו. השוטרים הבחינו בנאשם וקראו לו לעצור אך הנאשם לא נשמע להם והמשיך בנסיעה כשהשוטרים רצים אחריו. לאחר נסיעה קצרה נפל הנאשם מהאופניים והתגלגל על האדמה, שניים מהשוטרים תפסו את רגליו וידיו במגמה לתפוס את הגרזן, אך הנאשם התנגד ובשלב מסוים הצליח לשלוף את הגרזן מגבו ואחז בו בידו הימנית.

אחד השוטרים צעק לנאשם מספר פעמים "משטרה תעזוב את הסכין" אך הנאשם לא שחרר את הגרזן מידו ואף ניסה

להימלט ואיים על השוטרים במילים בוטות המפורטות בסעיף 4 לעובדות. במהלך ההתנגדות נפצע אחד השוטרים בידו הימנית מהגרזן ונגרמו לו שני חתכים. השוטר פנה לטיפול רפואי, ידו נחבשה וכעבור מספר ימים בעקבות החמרה בפציעתו טופל באנטיביוטיקה ואף הובחנה אצלו פגיעה במפרק כף היד.

על כל אלה הנאשם הורשע כאמור בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן ב-3 עבירות:

1. **החזקת סכין** - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. **התנגדות למעצר** - עבירה לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט - 1969.
3. **פגיעה בנסיבות מחמירות (נשק קר-סכין)** - עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק.

הסדר הטיעון

על פי הסדר הטיעון, כתב האישום תוקן והצדדים טענו בצורה חופשית לעניין העונש. הסניגור ביקש לדחות הדין לקבלת תסקיר שירות המבחן על הנאשם בטרם הטיעון לעונש. ב"כ המאשימה הסכימה לבקשה והדין נדחה לתאריך 19.1.17.

תסקיר שירות המבחן

הוגש לי תסקיר ארוך ומפורט של שירות המבחן על הנאשם מיום 17.1.17, המדבר בעד עצמו, ממנו למדתי אורחות חייו של הנאשם, מאין הוא בא וקורות חייו עד כה. בשל צנעת הפרט לא אפרט מעבר לכך.

צוין כי הנאשם נטל אחריות לביצוע העבירה והגם שבעבר ניהל אורח חיים התמכרותי וביצע העבירה הנוכחית בעוד תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי, ניכר כי רמת הסיכון להישנות התנהגות פלילית כיום פחתה באופן משמעותי וזאת לאור שילובו של הנאשם מזה כתשעה חודשים בתכנית טיפולית ייעודית לנפגעי סמים.

בסופו של תסקיר המליצה קצינת המבחן להאריך המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם כענישה מרתיעה, להאריך צו מבחן הסמים למשך שנה שבמהלכו ימשיך הנאשם השתלבותו בתחנה לטיפול בנפגעי סמים וכן הטלת ענישה חינוכית במסגרת צו השל"צ בהיקף של 200 שעות במסגרת "מרכז אשכול פיס" באשדוד, בביצוע עבודות כלליות.

טיעוני באי כח הצדדים

טיעוני הצדדים לעונש נשמעו ביום 19.1.17.

ב"כ המאשימה הגישה טיעוניה בכתב ואלה נתקבלו וסומנו **(ת/5 א-י)**.

בטיעוניה בכתב, עמדה על המסגרת העובדתית, על הערך החברתי שנפגע בנסיבות העניין - הפגיעה בשלטון החוק ובנציגיו והפנתה לפסיקה באשר למדיניות הענישה הנוהגת, השתת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג וברית.

באשר למתחם הענישה טענה כי לאור הערכים שנפגעו, המתחם הינו בין 8 חודשים ל 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

עוד הפנתה לגיליון הרשעותיו ועברו הפלילי העשיר של הנאשם, לעובדה כי בעבר כבר ריצה עונשי מאסר בפועל בגין תקיפת שוטרים ואלימות ועל העובדה שגם מאסר על תנאי שתלוי ועומד כנגדו, לא הרתיעו מלשוב ולבצע העבירות.

בהמשך, עמדה על המלצת שירות המבחן, על שיש לטעמם לתת בכורה לשיקול של הרתעת הרבים ובסופו של יום ביקשה להטיל על הנאשם מאסר בפועל שנע בין 8-18 חודשים, להפעיל המאסר המותנה של 7 חודשים במצטבר, וכן להוסיף מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

עוד ביקשה ב"כ המאשימה להוסיף ולטעון על פה כי המאסר המותנה השני של 4 חודשים, אינו בר הפעלה רק לאור תיקון כתב האישום. הפנתה כאמור לפסיקה של ביהמ"ש העליון שהדגיש את חומרת העבירה של אלימות כלפי שוטרים.

הסניגור מנגד בטיעונו לעונש, לא חסך כדרכו מהנאשם וביקש לקבל את המלצת שירות המבחן, עמד על נטילת האחריות של הנאשם, הטיפול הארוך שעבר, על מצבו הרפואי המורכב שהתדרדר עד כי נאלץ לעבור ניתוח מעקפים ואף הגיש אסמכתא בעניין זה (נ/1 (א-ב)). לדבריו אמנם הנאשם החזיק גרזן, אך היה זה כאשר כבר היה על הרצפה, לא היתה לו כל מחשבה לפצוע. היה אז מטופל גם בכדורים בשל מצבו הנפשי, אך כמובן שהוא לא מצדיק את המעשה. הדגיש הסניגור שהנאשם עלה בעת האחרונה, לאחר טיפול ממושך עם שירות המבחן לדרך נורמטיבית. אחיו משמש לו כדוגמא כיצד לצאת ממעגל הסמים ולהפוך לאדם נורמטיבי. ביקש מביהמ"ש, לקחת בחשבון את התקופה הארוכה בה שהה במעצר בית ולקבל את המלצת שירות המבחן ואף לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בשל שיקולי השיקום.

בסופו של יום, שב וביקש לקבל את המלצת שירות המבחן, ביקש לאבחן מהמקרים אליהם הפנתה ב"כ המאשימה בפסיקה שהגישה. חזר והדגיש שהנאשם התנגד למסור את הגרזן לשוטר וכך נפצע האחרון ולא שביקש לתקוף אותו. באשר למתחם הענישה - סבר הסניגור שזה יכול לנוע בין מספר חודשים בודדים למאסר בפועל של עד 12 חודשים. לדבריו, ביהמ"ש יכול לשוב ולהאריך המאסר המותנה ולא להכניס הנאשם שוב מאחורי סורג וברית.

הנאשם, הביע חרטה על המקרה ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות-רפואיות. ביקש את רחמי ביהמ"ש.

קביעת מתחם העונש ההולם

קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בשלב הראשון כאמור, יש לשאול תחילה, האם בפנינו מצב של "ריבוי עבירות", דהיינו האם מדובר ב"אירוע אחד" או שמא ב"כמה אירועים".

במקרה דנן כאמור, אמנם יוחסו לנאשם 3 עבירות בכתב האישום המתוקן, יחד עם זאת, ועל מנת לפשט את הדברים, אאמץ את המתווה הדיוני-עונשי של ב"כ הצדדים ואקבע מתחם עונש הולם אחד לשלושת העבירות.

בשלב השני כאמור, יש לקבוע מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, בהתחשב ברכיבים הבאים:

הערכים החברתיים אשר נפגעו הינם: יכולתם של גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, שמירת הסדר הציבורי, הגנה על שלטון החוק וכיבודו והגנה על גופו של אדם. העובדה שהמחוקק קבע בצדה של העבירה של תקיפת שוטר אף עונש מינימום, מעידה על החשיבות שמייחס המחוקק לערך המוגן.

לעניין הערך החברתי, יפים דברי בית-המשפט העליון בע"פ 194/14 **מדינת ישראל נ' מחמוד** (12.2.14):

"על התנהגות מעין זו, המבטאת זלזול בשלטון החוק ופגיעה בניציגו המבצעים את פעילותם לשם שמירת הסדר הציבורי ובטחון האזרחים, יש להגיב בענישה קשה ומחמירה. זאת, על-מנת לספק הגנה אפקטיבית למשרתי הציבור ולשרת את מטרות ההרתעה".

את **מידת הפגיעה בערך המוגן** ניתן ללמוד אף מעיון בסעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין שבו הורשע הנאשם, אשר קובעים עונש מרבי של שש שנות מאסר.

מובילה למסקנה כי היתה פגיעה ברף גבוה בערך המוגן.

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים, במנעד רחב, כמפורט להלן:

א. בע"פ 6040/13 **מדינת ישראל נ' נעמאן** (19.3.14), התקבל ערעור המדינה על קולת

העונש, בעניינו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות של אימים, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ועוד. הנאשם, שהיה שריו בגילופין, תקף ואיים על שוטרי סיור שביקשו ממנו להציג תעודה מזהה. כמו כן, התנהגות זו נמשכה ואף החמירה בהגיעם לתחנת המשטרה. בית משפט המחוזי גזר עליו שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון החמיר את עונשו, והוא **נידון 12 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים.

ב. ברע"פ 6544/08 **ברדוגו נ' מדינת ישראל** (28.7.08), נדחתה בקשת רשות ערעור של

נאשם, שהורשע בביצוע עבירה של תקיפת שוטר ועבירות נוספות בצירוף תיקים. הנאשם התנהג באופן פרוע, צעק וגידף שוטרים שנכחו בתחנת משטרה ואף הכניס את אצבעו לעינו של השוטר. הנאשם נדון בבית-משפט השלום, ל-6 חודשי מאסר בפועל, ובית-המשפט המחוזי **החמיר בעונשו ל-15 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נוספים.

ג. ברע"פ 1860/07 **נחמני נ' מדינת ישראל** (14.6.07), נדחתה בקשת רשות ערעור של

נאשם, אשר הורשע בעבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר. הנאשם הפריע לשוטרים בכך שסרב לפנות את רכבו, סרב להזדהות, וכשנאמר לו כי הוא מעוכב, הוא תקף שני שוטרים, בעט ופגע בבטנו של אחד מהם, נשך שוטר אחר בידו ותקף שוטר שלישי שנחבל חבלות של ממש. הוא **נידון ל-7 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים.

ד. ברע"פ 2065/14 **אבו מדיגם נ' מדינת ישראל** (9.6.14), נדחתה בקשת רשות ערעור של

נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. במהלך חיפוש בביתו של הנאשם, הוא תקף את שוטר בכך שדחף אותו בחזהו. **נידון ל-4 חודשי מאסר**

בפועל, לצד עונשים נלווים.

ה. בעפ"ג (מח' י-ם) 4734-03-14 מדינת ישראל נ' אבו עלי (16.3.14), נדחה ערעור בענייני של נאשם שהורשע לפי הודאתו בביצוע עבירות של תקיפת והכשלת שוטר, כניסה לישראל שלא כדין ואיומים. הנאשם דחף שוטר, ניסה למנוע את איזוקו, קילל את השוטרים ואיים עליהם. הוא נידון ל- **7 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים.

ו. בעפ"ג (מח' מרכז) 23394-01-14 עמרן נ' מדינת ישראל (16.2.14), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת שוטר והכשלת שוטר. הנאשם הגיע למקום עם רכבו, וכאשר נעצר לבדיקה שגרתית, התנגד להקשיב להוראות השוטר ונגח במצחו. הנאשם נדון ל- **3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, לצד עונשים נלווים.

ז. בע"פ (מח' י-ם) 8414-09-11 חחיאשוילי נ' מדינת ישראל (12.9.12), התקבל חלקית ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפת שוטר במילוי תפקידו ובהפרעה לשוטר. הנאשם נהג בגילופין, וכאשר נתבקש לצאת מרכבו נשך את השוטר באפו. בית משפט השלום גזר על הנאשם **4 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות**, לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו, והוא נידון לשעות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות.

ח. בת"פ (פ"ת) 173-07-13 מדינת ישראל נ' עיסא (26.5.14), הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו ואיומים. הנאשם תקף את השוטרים ואיים עליהם, בעת ששהה בהיכל בית משפט השלום בפ"ת, משום שאלו באו לעכבו לחקירה אולם הוא סרב להתלוות אליהם. לנאשם עבר פלילי מכביד. **נידון ל- 7 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים.

אף בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירות של החזקת סכין שלא כדין מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל מעונש מאסר על תנאי וכלה במאסרים בפועל לתקופות משמעותיות, כמפורט להלן:

א. ברע"פ 2932/08 מרגאן נ' מדינת ישראל (12.6.08) דחה בית-המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע בעבירה יחידה של החזקת סכין, ונדון לחודשיים מאסר בפועל.

ב. בת"פ (פ"ת) 9052-02-09 מדינת ישראל נ' רוסטוייב (15.2.10), הורשע הנאשם 1 בביצוע עבירת איומים, ונדון ל-10 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ 15 חודשים.

ג. בת"פ (ב"ש) 27575-04-11 מדינת ישראל נ' שמשון (29.6.11) הורשע הנאשם בשתי עבירות של איומים ובעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה, סה"כ 9 חודשים.

ד. בת"פ (כ"ס) 40183-01-10 מדינת ישראל נ' ביטון (6.7.11) הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של איומים ושל החזקת סם לצריכה עצמית, ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל.

ה. בת"פ (ראשל"צ) 4126/09 מדינת ישראל נ' ארסי (3.1.10), הורשע הנאשם בעבירות של החזקת סכין שלא כדין ואיומים, ונדון ל-5 חודשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה.

עמוד 5

- ו. בת"פ (ב"ש) 10/09 **מדינת ישראל נ' רוזין** (11.2.10) הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות איומים, ונגזרו עליו 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.
- ז. בת"פ (ת"א) 8343/08 **מדינת ישראל נ' איזראילוב** (30.11.09), הורשע הנאשם בעבירות של החזקת סכין ואיומים, ונדון ל-3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

הנזק שנגרם מביצוע העבירה; השוטר נפגע בידו ואף נאלץ לעבור טיפול רפואי.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה טען הסניגור המלומד שהנאשם היה נתון בהשפעה אותה עת אך הדבר רק מוסיף משנה חומרה לביצוע העבירות שכן אדם שמכניס עצמו למצב שלא מסוגל לשמור על עצמו וספ הגירוי שלו נמוך וודאי מסוכן שבעתיים לציבור.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני סבור כי מתחם העונש ההולם הינו בין 10 חודשי מאסר בפועל ל-18 חודשי מאסר.

סוגיית הסטייה מן המתחם

במקרה דנן, לעניות דעתי לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא. יחד עם זאת, כמובן שהבאתי לקולא את כל השיקולים שמנה הסניגור המלומד בטיעונו.

גזירת העונש המתאים לנאשם

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; מובן, כי עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח יפגע בנאשם ואולם הדבר בבחינת הכרח בל יגונה בנסיבות הענין.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; הנאשם הודה באשמה ונטל אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה ואכן ניכר כי החל לשנות את אורחות חייו בעת האחרונה.

חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות; במקרה דנן חלפה עברה כשנה ומחצה מאת ביצוע העבירות נשוא תיק זה.

עברו הפלילי של הנאשם או העדרו; לנאשם עבר פלילי מכביד אך יחד עם זאת נתן את הדין עליו וכפי שטען הסניגור דווקא מתוך עברו המכביד ראוי לזקוף לזכותו את מאמציו לעלות על דרך הישר.

עוד יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, ולשיקול **הרתעת הרבים** בגדרו של המתחם, וזאת בשל הצורך להגן על שוטרים ואנשי אכיפת החוק במילוי תפקידם, מפני פגיעה פיזית בהם, אשר לעתים מבוצעת ללא שום מורא. במובן זה אני סומך על פסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה בסיכומיה בכתב ואף הפנתה את ביהמ"ש

לפסיקה זו, הלכה למעשה והניחה אותה על שולחני, כמובן כל מקרה נשקל לנסיבותיו אולם ברור לחלוטין ששוטרי משטרת ישראל שחשופים באכיפתם את החוק ואת שלטון החוק לאלימות מילולית ופיזית מצווה ביהמ"ש להגן עליהם הגנה ראויה בין היתר על דרך הטלת ענישה מרתיעה ומשמעותית להרתעת הנאשם עצמו והרתעת הרבים.

פיצוי למתלונן

מעשי הנאשם פגעו באופן ממשי במתלונן, ובשל כך לעניות דעתי מן הראוי לחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצויים ולו סימליים למרות ששום פיצוי לא ירפא את המתלונן על הפגיעה הרפואית שהוא נפגע. כמובן שהדבר לא גורע במאומה מזכות המתלונן להגיש כנגד הנאשם תביעת פיצויים על מלוא הנזקים שגרם לו.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים ועם כל הכבוד והערכה לשרות המבחן באתי לכלל מסקנה שאין כל הצדקה להורות על הארכת המאסר המותנה של 7 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם. כמובן שהמלצות שרות המבחן אינן מחייבות את ביהמ"ש, האחריות מוטלת על שכמו של ביהמ"ש והשיקולים שמשווה ביהמ"ש לנגד עיניו משווה הרבה יותר משיקולי שרות המבחן. אני סבור שאם הייתי נעתר להמלצת שרות המבחן ומאריך את המאסר המותנה היה הדבר מביא ממש לעידוד הפשיעה. הארכת מאסר מותנה הוא מקרה חריג ויוצא דופן ומקרה זה אינו ראוי לו. כאמור, בעקבות תיקון כתב האישום והוראת חיקוק מס' 4 אין עוד חולק שרק מאסר על תנאי אחד הוא בר הפעלה כאן.

התלבטתי מאוד מה עונשים לגזור על הנאשם. במצב דברים רגיל לא הייתי מהסס לשלוח אותו למאסר בפועל משמעותי של כמה שנים להרתיע אותו ואחרים שכמותו. יחד עם זאת אני סבור שלא ניתן להתעלם מתסקיר שרות המבחן מבחינת ההליך הטיפולי שעבר הנאשם ועובר היום ורק בשל כך אסתפק הפעם בעונשים המינימליים המתחייבים בנסיבות הענין.

אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל.
2. אני מפעיל את המאסר על תנאי של 7 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם מתיק 15186-04-12 ו-12-08-7704 מיום 13/11/2012 מבימ"ש השלום באשדוד.

בנסיבות הענין ולמרות שעמדת ב"כ המאשימה היתה להורות להפעיל את המאסרים במצטבר שוב בהתחשב בטענות הסניגור המלומד והאמור בתסקיר החלטתי לנקוט גישה הפוכה ואני מורה שוב לפני משורת הדין כי עונש המאסר שהטלתי ועונש המאסר שהפעלתי ירצו בחופף בינם לבין עצמם, כך שסה"כ יהיה על הנאשם לרצות 10 חודשי מאסר בפועל וגם זאת בניכוי תקופת מעצרו מיום 7/7/2015 ועד 29/7/2015.

3. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע או עבירה דומה לזו בה הורשע בתיק זה.
4. אני מחייב את הנאשם לשלם פיצויים סימליים לעד התביעה מס' 1, בסך 2,500 ₪ אשר יופקדו במזכירות ביהמ"ש לא יאוחר מתאריך 1/4/2017, ולא - ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

בשולי הדברים ועל מנת לאפשר לנאשם אם יחפוץ בכך להעמיד גזר דיני זה במבחן ערכאת ערעור למרות שלעניות

דעתי אין להוציא מכלל אפשרות שדווקא יוגש ערעור מטעם המאשימה על קולת הדין, אך אני סבור כאמור שהעונשים שגזרתי הם הנכונים והראויים בנסיבות הענין ועל מנת לאפשר לנאשם לפנות לנשיא המדינה בבקשת הקלה או חנינה שלנשיא במקרה דנן מסורים שיקולים רחבים ושונים מעבר למה שמצווה בימ"ש לגזור דין בהתאם לתיקון 113 אני מחליט להורות על עיכוב ריצוי עונש המאסר בתיק זה עד לתאריך 14/3/2017 שעה 09.00.

שאם לא תינתן החלטה אחרת על ידי בימ"ש מוסמך יתייצב הנאשם לתחילת ריצוי עונש בבית המאסר בכלא דקל בבאר-שבע.

המזכירות תשלח עותק גזר דין זה לשרות המבחן.

ב"כ המאשימה תיידע את עד התביעה 1 אודות גזר הדין שניתן והוא מתבקש תוך 14 יום מהיום לשלוח למזכירות ביהמ"ש פרטי חשבון הבנק שלו על מנת שניתן יהיה להעביר אליו את סכום הפיצויים שנפסקו לזכותו מיד לאחר שיופקדו בביהמ"ש על ידי הנאשם.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ז, 26 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.